

PHILIP REEVE

GOBLINI
CONTRA PITICI

Traducere din limba engleză de Anca Papana

POLIROM
2022

Cuprins

Henwyn într-o groapă.....	9
Înapoi în Clovenstone.....	21
Topograful.....	30
Glunt.....	37
Troli urbani și volume nevândute.....	51
Casa lui Carnglaze.....	65
Prieteni și dușmani.....	72
Fantomele Zeewei.....	82
Marele Rege.....	96
Drumul spre casă.....	111
Întoarcerea eroilor.....	129
Atacul piticilor.....	142
După bătălie.....	160
Sub pământ.....	171
Casele Morților.....	184
Sub munți.....	195
Fetter din Mlaștină.....	203
Ucigașul de viermi.....	211
Fortăreața Piticilor.....	228
Piticul Uriaș.....	239
Consiliul de la Clovenstone.....	256

Marșul goblinilor.....	273
Bătălia de la Adherak.....	287
În burta Piticului.....	297
Fantome.....	309
<i>Mulțumiri</i>	321

Nu știa dacă e într-adevăr așa. Dar nu aveau ce face. Continuară să plescăie prin mlaștini, să treacă râurile și pâraiele din landă și curând, după ultima creastă abruptă, văzură câmpia de la Dor Koth spre miazănoapte, ca un inel dărăpănat de metereze și turnuri de veghe care formau Zidul Exterior ce împrejmuia Clovenstone.

— Am ajuns acasă! strigă Skarper și ciuli urechile, mirându-se de cât de fericit e să revadă vechea dărăpănată.

— Așa e, zise Henwyn, la fel de fericit.

Clovenstone – locul unde avusese parte de atâtea aventuri și învățase o grămadă de lucruri. Acum era casa lui și se încruntă în timp ce scruta orizontul, temându-se că ar putea să vadă vreo urmă a atacului piticilor. Dar nu: nici urmă de flăcările și luptele pe care le zărise în cada lui Madam Maura, iar norii de după turnurile din centru erau de fapt ceață care plutea deasupra mlaștinii, nu fum de bătălie.

— Țsta e? întrebă Cribba.

— Sunt și troli acolo? se întrebă Torridge.

— Și Casele Morților..., zise Zeewa.

Ajunseră la marginea mlaștinii și traversară câmpia pe drumul care șerpuia printre movilele unde fuseseră adunate și arse leșurile de la marea bătălie de demult. Era după-amiaza târziu, iar trena de fantome a Zeewei părea străvezie și vaporosă, ca o fâșie de ceață care o urmase de pe dealuri. Ajunseră la marele Zid Exterior în paragină, iar Henwyn tocmai își croia drum printre

murii și buruienile de sub Poarta de Miazăzi, când o voce strigă:

— Cine-i acolo?

Apoi, târându-și și zăngănindu-și armurile ruginite, o grămadă de goblini țâșniră din găuri întunecate și din alte ascunzători, cu sulițe și topoare ridicate.

— Liniștiți-vă! Noi suntem, ne-am întors din Coriandru! strigă Skarper, înainte ca Zeewa să apuce să-și scoată sulița ușoară de vânătoare sau ca trolii să arunce cu pietre în jur.

Goblinii se uitară la el și își dădură seama că era cine zicea și că nu mințise.

— Păcat, zise unul, lăsând în jos un ciomag plin de țepi. Mi-ar fi prins bine o luptă.

— Nu putem să-i batem oricum? întrebă altul. Doar ca să ne antrenăm?

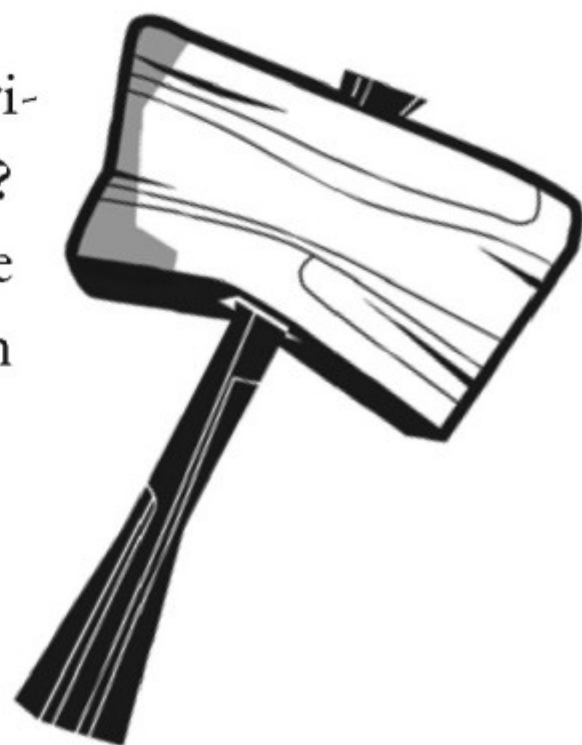
— O să vă bat eu pe voi dacă nu vă țineți gura, zise conducătorul lor, scoțându-și casca acoperită cu țepi.

Era Libnog, fratele de piatră al lui Skarper, și se uita în jur cu nerăbdare după ce ieșise să-i întâmpine pe călători.

— L-ați văzut pe Marele Rege? Ne trimite războinici? O armată? Unde sunt?

— Aici, spuse Henwyn. Marele Rege nu vrea să ne trimită eroii lui, așa că am adus eu eroii noștri.

Libnog privi mirat.

— O fată, doi bătrâni și câțiva troli de doi bani? spuse el încet. La ce bun?

— Nu suntem de doi bani, mormăi Torridge, dar lui și fraților săi le era un pic frică de goblini.

— Avem și fantome, spuse Skarper. Chiar dacă nu au cum să lupte, ar putea să sperie piticii. Sunt foarte înspăimântătoare.

— Uuuu! făcu Kosi cât mai înfricoșător, apărând deasupra Zeewei.

— Încetează! spuse ea. Te faci de râs.

— Goblinilor nu le e frică de fantomele oamenilor, zise Garvon Hael, privindu-l cu zâmbetul lui batjocoritor. Și îndrăznesc să spun că nici piticilor.

Torridge, Cribba și Kenn încercau să se ascundă unul în spatele altuia. Doctorul Prong se uita curios la gărzi, ca și cum încă mai spera să poată dovedi că goblinii nu există.

Henwyn se uită la Skarper și oftă. Nu se întorseseră tocmai cu o armată, dar trebuiau să se mulțumească cu ce aveau.

— Nu sunt mulți, dar sunt credincioși.

„Ce-o fi vrând să zică cu asta?“, se întrebă Skarper. „N-o să conteze cât suntem de credincioși când o să ne atace un milion de pitici.“ Dar nu voia să-l facă pe Henwyn să pară caraghios (cel puțin nu mai mult decât părea de obicei), așa că nu zise nimic și-l urmă împreună cu ceilalți pe drumul spre Zidul Interior, dincolo de Poarta de Miazăzi care se înălța pe stâncă.

De-a lungul drumului, îi opriră mai multe patrule de goblini, care se îmbrăcaseră cu toții în zale și coifuri prea mari luate din armurării, și se jucau de-a soldații printre ruine. Existau și posturi de ascultare în beciurile vechilor clădiri, pentru că toată lumea știa că e mai probabil ca piticii să înceapă atacul pe sub pământ decât pe deasupra Zidului Exterior.

— Putem să-i auzim, zise un goblin Redcap când se opriră lângă beciul lui. Noi lipește urechile de pământ și aude răcâituri, bufnituri și altele asemenea. E mai rău spre răsărit. Probabil de-acolo o să vină.

Erau mai puțini goblini în pădure – chiar și în aceste vremuri, locuitorii copacilor nu aveau încredere în ei –, dar când drumul ieși din pădure, aproape de baza piscului Meneth Eskern, mărșăluiau peste tot, în batalioane dezordonate, pe vechile terenuri de antrenament năpădite de buruieni, și construiau catapulte rudimentare în vârful bastioanelor străvechi. Erau atât de mulți, încât Skarper începu să-și recapete speranța. La urma urmei, goblinii știau să lupte. Ștuseră întotdeauna. Era adevărat, generația asta nu avea goblini la fel de răi și de duri ca Regele Knobler și marii bătăuși de altădată, dar cu siguranță ar fi fost în stare să pună pe fugă o adunătură de pitici jalnici.

Urcară până la poarta Zidului Interior și intrară. Prințesa Ned se afla într-o parte necultivată a noii ei

grădini, privindu-l pe Fentongoose cum dă ordine unui regiment de goblini tineri. La început, aceștia făcură impresie, hățișul de sulite înalte prinzând, în timpul manevrelor, ultimele raze de soare. Dar goblinii nu sunt creaturi inteligente (Skarper era probabil unul dintre cei mai inteligenți goblini care existaseră vreodată și tot nu se credea foarte isteț) și, cum era de așteptat, totul se sfârși prost.

— La dreapta! strigă Fentongoose.

Jumătate din goblini se întoarseră la dreapta, o mare parte din ceilalți, la stânga, iar cei rămași începură să se învârtă ca niște zăpăciți. Se împiedicară unii în picioarele altora, în sulite și scuturi, în armurile prea mari, se prăbușiră de-a valma, apoi începură să se ia la harță ca să găsească vinovatul.

În timp ce Fentongoose se străduia să împiedice încăierarea, Prințesa Ned veni în grabă să-i întâmpine pe nou-veniți. Până și ea purta armură: peste rochia de grădinărit decolorată își legase o platoșă argintie găsită prin armurării. Nu i se potrivea; nu arăta ca o prințesă războinică, ci mai curând ca un oaspete stinger în drum spre un bal mascat.

— Henwyn! spuse ea (prinzându-l de mâini). Și Skarper... (îl gădilă pe după urechi, cum îi plăcea lui).

Se uită întrebător la străinii din spate. Norul de fantome al Zeewei se vedea

destul de clar acum, la apus, că până și Prințesa Ned se sperie puțin când dădu cu ochii de el. Erau și troli! Dar Garvon Hael făcu un pas în față, se înclină și zise:

— Noi suntem armata ta, Doamnă a cetății Clovenstone. Prințesa Ned își miji ochii.

— Ești Garvon Hael! zise ea. Îmi aduc aminte de tine. Ai venit o dată în Lusuenn, când eram mică.

Garvon Hael încuviință din cap.

— Nu doar o dată. Sunt sigur că ți-am părut un tânăr gălăgios, nesăbuit, lăudăros și arogant.

— Ei bine, zise Prințesa Ned roșind un pic, nu aveam de gând să aduc vorba, dar...

— Dar așa era, întări Garvon Hael. Îmi amintesc că te-am văzut acolo. Mi s-a părut că erai o floare de câmp care trăia într-o grădină prea îngrijită. Și când uriașul Fraddon te-a răpit, am fost unul din eroii care au venit să încerce să te salveze. Dar Fraddon m-a pus la punct: mi-a spus că erai destul de fericită așa și m-a trimis la plimbare. Eram tânăr, plin de mine și dornic să lupt, însă nu mă puteam pune cu el: m-a prins cu două degete și m-a agățat într-un copac. Îmi era atât de rușine, încât, atunci când am reușit să mă dau jos, am plecat cu prima corabie spre Îndepărtatul Penderglaze, în Insulele Toamnei. Acolo, o luptă cu pirații mi-a băgat repede mințile-n cap. Dacă vrei să lecuiești un om de mândrie și lăudăroșenie, nimic nu se compară cu o luptă.

— Garvon Hael a fost singurul dintre războinicii regelui care a vrut să vină să ne ajute, explică Henwyn.